

Érdemes művész, a magyar színházművészet kiemelkedő egyénisége, posztumusz Kossuth-díjas.

Édesanyja Gundel Katalin, a legendás vendéglátós família sarja. Második férjétől, Frenreisz Istvántól születtek Latinovits féltestvérei, (művésznevén) Bujtor István és Frenreisz Károly.

Építész diplomát szerzett, majd a debreceni Csokonai Színházhoz szerződött. 1962-ben került a fővárosba, a Vígszínházhoz. Játzott és rendezett Veszprémben. Utoljára a Fővárosi Operett Színházban lépett fel. Szuggesztív indulatok, belső tűz, az érzelmek és az értelem harmóniájából fakadó alakábrázolás jellemezte művészetét. 1959-ben filmezett először. Több mint ötven filmben játszott, legemlékezetesebbet az Isten hozta őrnagy úr és a Huszárik Zoltán rendezte Szinbád szerepében alakított. Kiváló volt Ady, József Attila, Illyés Gyula verseinek előadójaként is. Rendezőként is a megszállottság és a kérlelhetlen igényesség jellemezte.

Latinovits sokat viaskodott az akkori hatalom képviselőivel, igazságkeresését, jobbító szándékát írásban is megfogalmazta a Ködszurkáló című (1973) önéletrajzi kötetében. A kortársak meg nem értése felőrölte idegeit. Máig vitatott, hogy a balatonszemesi vasútállomáson "véletlen" baleset történt-e vele vagy öngyilkos lett.

Szegénylegények (1965), Hideg napok (1966), Isten hozta, őrnagy úr! (1969), Szinbád (1971)